

Sygn. akt IV KK 309/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba (sprawozdawca)

SSN Rafał Malarski

Protokolant Jolanta Grabowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Mieczysława Tabora,
w sprawie **M. H. i in. ,**
skazanych z art. 197 § 3 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i innych
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 17 stycznia 2014 r.,
kasacji, wniesionych przez obrońców
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 31 stycznia 2013 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w T. z dnia 19 czerwca 2012 r.,

1) uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonych M. H., A. J., D. J., K. G., M. I., D. P., S. P., Ł. K., P. D. i w tym zakresie sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w [...],

2) zarządza zwrot opłat od kasacji wniesionych przez skazanych.

UZASADNIENIE

D. P. stanął pod zarzutem tego, że:

I. w okresie od sierpnia 2010 roku do 27 czerwca 2011 roku w miejscowościach [...], działając wspólnie i w porozumieniu z [...] w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przemocą polegającą na przytrzymywaniu oraz groźby pozbawienia życia i zniesławienia w różnych konfiguracjach osobowych doprowadził W. H. do wielokrotnego obcowania płciowego, na skutek czego doznała zaburzeń psychicznych pod postacią zespołu stresu pourazowego, który spowodował u niej rozstrój zdrowia na okres powyżej dni siedmiu,

tj. o przestępstwo z art. 197 § 3 pkt 1 kk w zw. z art. 197 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk,

II. w bliżej nieustalonym dniu miesiąca sierpnia 2010 roku w miejscowości S. przy użyciu karabinu pneumatycznego typu wiatrówka wspólnie i w porozumieniu z M. H., D. J., kierował pod adresem W. H. groźbę pozbawienia życia, która to groźba wzbudziła w wymienionej uzasadnioną obawę spełnienia, w wyniku czego doznała zaburzeń psychicznych pod postacią zespołu stresu pourazowego, który spowodował u niej rozstrój zdrowia na okres powyżej dni siedmiu,

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

P. D. stanął pod zarzutem tego, że:

IV. w okresie od miesiąca lipca 2010 roku do marca 2011 roku w miejscowości [...], działając wspólnie i w porozumieniu z [...], w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przemocą polegającą na przytrzymywaniu oraz groźby pozbawienia życia i zniesławienia w różnych konfiguracjach osobowych doprowadził W. H. do wielokrotnego obcowania płciowego, na skutek czego doznała ona zaburzeń psychicznych pod postacią zespołu stresu pourazowego, który spowodował u niej rozstrój zdrowia na okres powyżej dni siedmiu,

tj. o przestępstwo z art. 197 § 3 pkt 1 kk w zw. z art. 197 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk,

V. w bliżej nieustalonego dnia w miesiącu lipcu 2010 roku w miejscowości T. po uprzednim użyciu przemocy polegającej na przytrzymywaniu i szarpaniu doprowadził W. H. do poddania się innej czynności seksualnej, w wyniku czego

doznała ona zaburzeń psychicznych pod postacią zespołu stresu pourazowego, który spowodował u niej rozstrój zdrowia na okres powyżej dni siedmiu, tj. o przestępstwo z art. 197 § 2 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

K. G. stanął pod zarzutem tego, że:

VI. w okresie od grudnia 2010 roku do 27 czerwca 2011 roku w miejscowościach [...], działając wspólnie i w porozumieniu z [...] w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przemocą polegającą na przytrzymywaniu oraz groźby pozbawienia życia i zniesławienia w różnych konfiguracjach osobowych doprowadził W. H. do wielokrotnego obcowania płciowego, przy czym na skutek czego doznała zaburzeń psychicznych pod postacią zespołu stresu pourazowego, który spowodował u niej rozstrój zdrowia na okres powyżej dni siedmiu,

tj. o przestępstwo z art. 197 § 3 pkt 1 kk w zw. z art. 197 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk,

M. H. stanął pod zarzutem tego, że:

VII. w okresie od sierpnia 2010 roku do marca 2011 roku w miejscowości [...], działając wspólnie i w porozumieniu z [...] w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przemocą polegającą na przytrzymywaniu oraz groźbą pozbawienia życia i zniesławienia w różnych konfiguracjach osobowych, doprowadził W. H. do wielokrotnego obcowania płciowego, na skutek czego doznała zaburzeń psychicznych pod postacią zespołu stresu pourazowego, który spowodował u niej rozstrój zdrowia na okres powyżej dni siedmiu,

tj. o przestępstwo z art. 197 § 3 pkt 1 kk w zw. z art. 197 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk,

VIII. w bliżej nieustalonym dniu w miesiącu sierpniu 2010 roku w miejscowości S. przy użyciu karabinu pneumatycznego typu wiatrówka działając wspólnie i w porozumieniu z [...] kierował pod adresem W. H. groźbę pozbawienia życia, która to groźba wzbudziła w wymienionej uzasadnioną obawę spełnienia, na skutek czego doznała zaburzeń psychicznych pod postacią zespołu stresu pourazowego, który spowodował u niej rozstrój zdrowia na okres powyżej dni siedmiu,

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

M. I. stanął pod zarzutem tego, że:

IX. w okresie od maja 2011 roku do 27 czerwca 2011 roku w miejscowości [...] wspólnie i w porozumieniu z [...] działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, przemocą polegającą na przytrzymywaniu oraz groźby pozbawienia życia i zniesławienia w różnych konfiguracjach osobowych doprowadził W. H. do wielokrotnego obcowania płciowego, a to:

- w bliżej nieustalonym dniu w miesiącu maju 2011 roku w S. z [...],

- w dniu 27 czerwca 2011 roku w S. z [...], na skutek czego doznała zaburzeń psychicznych pod postacią zespołu stresu pourazowego, który spowodował u niej rozstrój zdrowia na okres powyżej dni siedmiu,

tj. o przestępstwo z art. 197 § 3 pkt 1 kk w zw. z art. 197 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk,

X. w bliżej nieustalonym dniu w miesiącu lutym 2011 roku w miejscowości S., przemocą polegającą na przytrzymywaniu doprowadził W. H. do obcowania płciowego, na skutek czego doznała zaburzeń psychicznych pod postacią zespołu stresu pourazowego, który spowodował u niej rozstrój zdrowia na okres powyżej dni siedmiu,

tj. o przestępstwo z art. 197 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

A. J. stanął pod zarzutem tego, że:

XI. w okresie od lipca 2010 roku do marca 2011 roku w miejscowości [...], działając wspólnie i w porozumieniu z [...] i inną nieustaloną osobą w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przemocą polegającą na przytrzymywaniu, biciu oraz groźby pozbawienia życia i zniesławienia, doprowadził W. H. do wielokrotnego obcowania płciowego, na skutek czego doznała ona zaburzeń psychicznych pod postacią zespołu stresu pourazowego, który spowodował u niej rozstrój zdrowia na okres powyżej dni siedmiu,

tj. o przestępstwo z art. 197 § 3 pkt 1 kk w zw. z art. 197 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk,

D. J. stanął pod zarzutem tego, że:

XII. w okresie od sierpnia 2010 roku do marca 2011 roku w miejscowości [...], działając wspólnie i w porozumieniu z [...] , w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przemocą polegającą na przytrzymywaniu oraz groźby pozbawienia życia i zniesławienia w różnych konfiguracjach osobowych doprowadził W. H. do wielokrotnego obcowania płciowego, na skutek czego doznała zaburzeń psychicznych pod postacią zespołu stresu pourazowego, który spowodował u niej rozstrój zdrowia na okres powyżej dni siedmiu, tj. o przestępstwo z art. 197 § 3 pkt 1 kk w zw. z art. 197 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk,

XIII. w bliżej nieustalonym dniu w miesiącu sierpniu 2010 roku w miejscowości S. przy użyciu karabinu pneumatycznego typu wiatrówka wspólnie i w porozumieniu z [...] kierował pod adresem W. H. groźbę pozbawienia życia, która to groźba wzbudziła w wymienionej uzasadnioną obawę spełnienia, na skutek czego doznała ona zaburzeń psychicznych pod postacią zespołu stresu pourazowego, który spowodował u niej rozstrój zdrowia na okres powyżej dni siedmiu, tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

Ł.K. stanął pod zarzutem tego, że:

XIV. w okresie od lipca 2010 r. do marca 2011 roku w miejscowości [...] wspólnie i w porozumieniu z [...], działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przemocą polegającą na przytrzymywaniu oraz groźby pozbawienia życia i zniesławienia w różnych konfiguracjach osobowych doprowadził W. H. do wielokrotnego obcowania płciowego, na skutek czego doznała zaburzeń psychicznych pod postacią zespołu stresu pourazowego, który spowodował u niej rozstrój zdrowia na okres powyżej dni siedmiu, tj. o przestępstwo z art. 197 § 3 pkt 1 kk w zw. z art. 197 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 k.k.

S. P. stanął pod zarzutem tego, że:

XV. w okresie od lipca 2010 roku do 27 czerwca 2011 roku w miejscowości [...] , działając wspólnie i w porozumieniu z [...] i innymi nieustalonymi osobami w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przemocą

polegającą na przytrzymywaniu oraz groźbą pozbawienia życia i zniesławienia w różnych konfiguracjach osobowych doprowadził W. H. do wielokrotnego obcowania płciowego, na skutek czego doznała zaburzeń psychicznych pod postacią zespołu stresu pourazowego, który spowodował u niej rozstrój zdrowia na okres powyżej dni siedmiu,

tj. o przestępstwo z art. 197 § 3 pkt 1 kk w zw. z art. 197 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk.

Sąd Okręgowy w T. wyrokiem z dnia 19 czerwca 2012 roku orzekł, że:

- I. w granicach zdarzenia historycznego, ujętego zarzutem punktów: I i II aktu oskarżenia, uznaje oskarżonego **D. P.** za winnego tego, że w bliżej nieustalonych dniach w okresie od 22 sierpnia 2010 roku do 27 czerwca 2011 roku, w [...], w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu, najpierw z [...], potem zaś z [...] w różnej konfiguracji wymienionych tutaj osób, podstępem polegającym na organizowaniu rzekomego spotkania oraz używając gróźb bezprawnych: wtargnięcia do domu W. ., wyrządzenia krzywdy jej małoletniej siostrze oraz rozpowszechnienia treści uwłaczających czci pokrzywdzonej i jej matki, uczestniczył w uprowadzaniu pokrzywdzonej w miejsca odosobnione, gdzie następnie wspólnie i w porozumieniu z wymienionymi tu osobami, przemocą polegającą na trzymaniu za włosy, szarpaniu, uderzaniu, siłowym przyciąganiu głowy małoletniej W. H. do penisów kolejnych mężczyzn, a następnie siłowym ich wpychaniu do ust pokrzywdzonej, przy czym w dniu 27 czerwca 2011 roku przemoc zastosowana przez inne działające wspólnie i w porozumieniu osoby, polegała również, na przywiązaniu nóg pokrzywdzonej do krzesła kuchennego z jednoczesnym od tyłu przytrzymywaniem jej rąk, a od miesiąca maja 2011 roku także artykułując pod jej adresem groźby sprzedaży celem świadczenia usług seksualnych, nie mniej niż dwadzieścia razy i nie więcej niż czterdzieści razy, doprowadził wyżej wymienioną małoletnią do odbycia oralnych stosunków seksualnych z udziałem dwóch i większej liczby współdziałających sprawców, w jednym zaś przypadku usiłował doprowadzić ją do poddania się takim zachowaniom, a to w dniu

bliżej nieustalonym - w okresie pomiędzy 22 sierpnia 2010 roku i 1 września 2010 roku, wspólnie i w porozumieniu z [...], poprzez zastosowanie groźby karalnej polegającej na przystawieniu broni pneumatycznej - wiatrówki, do głowy W. H. i wyartykułowaniu słów zapowiadających odebranie jej życia, które to czynności wywołały u małoletniej pokrzywdzonej stan obawy przed zadaniem śmierci z rąk napastników, oraz poprzez uwięzienie jej w pomieszczeniu budynku mieszkalnego w budowie, zmierzał bezpośrednio do doprowadzenia pokrzywdzonej do wymuszonego obcowania płciowego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec oporu W. H., z tym, iż na skutek tych zachowań, stanowiących jeden czyn w rozumieniu prawa karnego, W. H. doznała zaburzeń psychicznych pod postacią zespołu stresu pourazowego, stanowiącego rozstrój zdrowia trwający przez okres powyżej 7-miu dni, to jest uznaje oskarżonego D. P. za winnego popełnienia czynu stanowiącego zbrodnię z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. i art. 189 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i z art. 197 § 3 pkt. 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. i art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., i za to na mocy art. 197 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę czterech lat pozbawienia wolności;

- II. w granicach zdarzenia historycznego, ujętego zarzutem punktu V aktu oskarżenia, uznaje oskarżonego **P. D.** za winnego tego, że w bliżej nieustalonym dniu na przełomie miesięcy czerwca i lipca 2010 roku, w godzinach nocnych, w [...], po uprzednim pozbawieniu małoletniej W. H. wolności lokomocyjnej poprzez podstępne uprowadzenie jej samochodem osobowym w miejsce odosobnione, przemocą polegającą na: szarpaniu i przytrzymywaniu za ręce, siłowym wciąganiu na kolana z wykorzystaniem częściowego kalectwa kończyny dolnej pokrzywdzonej oraz dotykając poprzez ubranie jej ud, piersi, krocza i rozsuwając pomimo podejmowania przez W. H. prób ucieczki, rozporek jej spodni, usiłował doprowadzić ją do odbycia stosunku seksualnego dopochwowego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął, ze względu na postawienie przez pokrzywdzoną skutecznego oporu, tj. uznaje go za winnego popełnienia czynu stanowiącego występki z

art. 189 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., i za to na mocy art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., wymierza mu karę dwóch lat pozbawienia wolności;

- III. w granicach zdarzenia historycznego ujętego zarzutem punktu IV aktu oskarżenia, uznaje oskarżonego **P. D.** za winnego tego, że w bliżej nieustalonym dniu w okresie pomiędzy 22 sierpnia 2010 roku i 1 września 2010 roku w godzinach nocnych, w [...], po uprzednim pozbawieniu małoletniej W. H. wolności lokomocyjnej poprzez podstępne uprowadzenie jej samochodem osobowym w miejsce odosobnione, groźbą zmuszenia pokrzywdzonej, doświadczonej częściowym kalectwem kończyny dolnej, do pieszego wielokilometrowego powrotu do domu, usiłował doprowadzić ją do odbycia stosunku seksualnego oralnego, przy czym od dokonania tego czynu dobrowolnie – w warunkach art. 15 § 1 k.k., odstąpił, to jest uznaje go za winnego popełnienia czynu stanowiącego występki z art. 189 § 1 k.k., i za to na mocy powołanego przepisu wymierza mu karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności;
- IV. w granicach zdarzenia historycznego ujętego zarzutem punktu IV aktu oskarżenia, uznaje oskarżonego **P. D.** za winnego tego, że w nieustalonych bliżej dniach w okresie od 4 września 2010 roku do 15 listopada 2010 roku, w [...], w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dwukrotnie udzielił D. P. i innym mężczyznom pomocnictwa do zbiorowego zgwałcenia małoletniej W. H., w ten sposób, że dostarczając środka transportu w postaci samochodu osobowego i pełniąc funkcję jego kierowcy, dwukrotnie, po wyartykułowaniu wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, gróźb bezprawnych: wtargnięcia, do domu W. H., wyrządzenia krzywdy jej małoletniej siostrze oraz rozpowszechnienia treści uwłaczających czci pokrzywdzonej i jej matki, uczestniczył w uprowadzaniu pokrzywdzonej w miejsca odosobnione, chcąc, aby inne osoby, w tym D. P., po uprzednim użyciu przemocy doprowadziły wyżej wymienioną małoletnią do odbycia oralnych stosunków seksualnych, tj. uznaje go za winnego popełnienia czynu stanowiącego zbrodnię z art. 189 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w

zw. z art. 12 k.k., i za to na mocy art. 197 § 3 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 1 i § 6 pkt 2 k.k. wymierza mu karę dwóch lat pozbawienia wolności;

- V. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego P. D. karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;
- VI. w granicach zdarzenia historycznego, ujętego zarzutem punktów: XI i XV aktu oskarżenia uznaje oskarżonych **A. J. i S. P.** za winnych tego, że w bliżej nieustalonym dniu w okresie pomiędzy 15 i 20 lipca 2010 roku, w godzinach wieczornych, w T. oraz na terenie nieustalonej miejscowości województwa małopolskiego, działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim pozbawieniu małoletniej W. H. wolności lokomocyjnej, poprzez podstępne uprowadzenie jej samochodem osobowym w miejsce odosobnione, przemocą polegającą na: uderzaniu jej plecami i tyłem głowy o bok samochodu, siłowym wyciągnięciu z pojazdu i przewróceniu na ziemię, siłowym obnażeniu oraz szarpaniu i przytrzymywaniu pokrzywdzonej za ręce, a także dotykając jej ud i piersi oraz siłowo rozsuwając jej nogi, doprowadzili wyżej wymienioną do odbycia z każdym spośród nich stosunku seksualnego dopochwowego, to jest uznaje oskarżonych A. J. i S. P. za winnych popełnienia czynu stanowiącego zbrodnię z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. i art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., i za to na mocy art. 197 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., każdemu z wymienionych tu oskarżonych wymierza karę czterech lat pozbawienia wolności;
- VII. w granicach zdarzenia historycznego, ujętego zarzutem punktu XI aktu oskarżenia, uznaje oskarżonego **A. J.** za winnego tego, że w bliżej nieustalonym, tym samym, co wymieniony w ustępie XIV, dniu w okresie pomiędzy 15 i 20 lipca 2010 roku, w godzinach wieczornych, w [...], wewnątrz samochodu osobowego, wykorzystując fakt wcześniejszego obnażenia pokrzywdzonej, przemocą polegającą na pochyceniu za włosy i siłowym przyciągnięciu głowy małoletniej W. H. do swojego penisa, a następnie siłowym jego wepchnięciu do ust pokrzywdzonej, doprowadził wyżej wymienioną do odbycia z nim stosunku seksualnego oralnego, to jest uznaje oskarżonego A. J. za winnego popełnienia czynu stanowiącego

występek z art. 197 § 1 k.k., i za to na mocy powołanego przepisu wymierza mu karę 2 dwóch pozbawienia wolności;

- VIII.** w granicach zdarzenia historycznego, ujętego zarzutem punktu XI i XV aktu oskarżenia, uznaje oskarżonych: **A. J. i S. P.** za winnych tego, że w bliżej, nieustalonym, tym samym, co wymieniony w ustępie XIV, dniu w okresie pomiędzy 15 i 20 lipca 2010 roku, w godzinach wieczornych, w [...], w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielili - najpierw nieustalonemu mężczyźnie, potem zaś Ł. K., pomocnictwa do zgwałcenia małoletniej W. H., w ten sposób, że pozbawiając pokrzywdzoną wolności lokomocyjnej, dowieźli ją na miejsce przestępstwa, nie oddawszy uprzednio bielizny oraz pozostałej odzieży dolnej, chcąc, aby wyżej wymienieni, po uprzednim użyciu przemocy doprowadzili W. H. do odbycia stosunków seksualnych, tj. uznaje oskarżonych: A. J. i S. P. za winnych popełnienia czynu stanowiącego występek z art. 189 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., i za to na mocy art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., każdemu z wymienionych tu oskarżonych wymierza karę dwóch lat pozbawienia wolności;
- IX.** w granicach zdarzenia historycznego, ujętego zarzutem punktu XV aktu oskarżenia, uznaje oskarżonego S. P. za winnego tego, że nieustalonym, tym samym, co wymieniony w ustępie XIV, dniu w okresie pomiędzy 15 i 20 lipca 2010 roku, w godzinach wieczornych, na terenie [...], udzielił nieustalonemu mężczyźnie o imieniu R. pomocnictwa do zgwałcenia małoletniej W. H., w ten sposób, że przekazał mu – obolałą i kilkakrotnie tego dnia seksualnie wykorzystaną pokrzywdzoną chcąc, aby ten przed odwiezieniem jej do domu, po uprzednim użyciu przemocy doprowadził W. H. do odbycia stosunku seksualnego oralnego, to jest uznaje oskarżonego S. P. za winnego popełnienia czynu stanowiącego występek z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 197§1 k.k., i za to na mocy art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k., wymierza mu karę dwóch lat pozbawienia wolności;
- X.** w granicach zdarzenia historycznego, ujętego zarzutem punktu: XV aktu oskarżenia, uznaje oskarżonego **S. P.** za winnego tego, że w bliżej

nieustalonych dniach, w okresie od miesiąca grudnia 2010 roku do dnia 27 czerwca 2011 roku w [...], w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z [...], w różnej konfiguracji wymienionych tutaj osób, używając gróźb bezprawnych: wtargnięcia do domu W. H., wyrządzenia krzywdy jej małoletniej siostrze oraz rozpowszechnienia treści uwłaczających czci pokrzywdzonej i jej matki, uczestniczył w uprowadzaniu pokrzywdzonej w miejsca odosobnione, gdzie następnie wspólnie i w porozumieniu z wymienionymi tu osobami, przemocą polegającą na trzymaniu za włosy, szarpaniu, uderzaniu, siłowym przyciąganiu głowy małoletniej W. H. do penisów kolejnych mężczyzn, a następnie siłowym ich wpychaniu do ust pokrzywdzonej, przy czym w dniu 27 czerwca 2011 roku zastosowana przemoc polegała również na przywiązaniu nóg pokrzywdzonej do krzesła kuchennego z jednoczesnym od tyłu przytrzymywaniem jej rąk, a od miesiąca maja 2011 roku artykułując pod jej adresem także groźby sprzedaży celem świadczenia usług seksualnych, nie mniej niż dziesięć razy i nie więcej niż dziewiętnaście razy, doprowadził wyżej wymienioną małoletnią do odbycia oralnych stosunków seksualnych z udziałem dwóch i większej liczby współdziałających sprawców, z tym, iż na skutek tych zachowań, stanowiących jeden czyn w rozumieniu prawa karnego, W. H. doznała zaburzeń psychicznych pod postacią zespołu stresu pourazowego, stanowiącego rozstrój zdrowia trwający przez okres powyżej 7-miu dni, to jest uznaje oskarżonego S. P. za winnego popełnienia czynu stanowiącego zbrodnię z art. 197 § 3 pkt I k.k. w zw. z art. 197 § I k.k. i art. 189 § I k.k. i art. 157 § I k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., i za to na mocy art. 197 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 5 pięciu lat pozbawienia wolności;

- XI.** na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § I k.k. orzeka wobec oskarżonego **S. P.** karę łączną sześciu lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności;
- XII.** w granicach zdarzenia historycznego, ujętego zarzutem punktu XI aktu oskarżenia, uznaje oskarżonego **A. J.** za winnego tego, że w bliżej nieustalonych dniach miesiąca września 2010 roku w [...], w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w

porozumieniu z [...], w różnej konfiguracji wymienionych tutaj osób, używając gróźb bezprawnych: wtargnięcia do domu W. H., wyrządzenia krzywdy jej małoletniej siostrze oraz rozpowszechnienia treści uwłaczających czci pokrzywdzonej i jej matki, uczestniczył w uprowadzaniu pokrzywdzonej w miejsca odosobnione, gdzie następnie wspólnie i w porozumieniu z wymienionymi tu osobami, przemocą polegającą na trzymaniu za włosy, szarpaniu, uderzaniu, siłowym przyciąganiu głowy małoletniej W. H. do penisów kolejnych mężczyzn, a następnie siłowym ich wpychaniu do ust pokrzywdzonej, dwukrotnie doprowadził wyżej wymienioną do odbycia oralnych stosunków seksualnych z udziałem dwóch i większej liczby współdziałających sprawców, to jest uznaje oskarżonego A. J. za winnego popełnienia czynu stanowiącego zbrodnię z art. 197 § 3 pkt I k.k. w zw. z art. 197 § I k.k. i art. 189 § I k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., i za to na mocy art. 197 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę trzech lat pozbawienia wolności;

- XIII.** na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **A. J.** karę łączną pięciu lat pozbawienia wolności;
- XIV.** w granicach zdarzenia historycznego ujętego zarzutem punktu XIV aktu oskarżenia, uznaje oskarżonego **Ł. K.** za winnego tego, że w bliżej nieustalonym, tym samym, co wymieniony w ustępie XIV dniu, w okresie pomiędzy 15 i 20 lipca 2010 roku, w godzinach wieczornych, w [...], wewnątrz samochodu osobowego, wykorzystując fakt wcześniejszego obnażenia pokrzywdzonej przez S. P. i A. J., przemocą polegającą na przytrzymywaniu, szarpaniu i siłowym rozsunięciu nóg małoletniej W. H., doprowadził wyżej wymienioną do odbycia z nim stosunku seksualnego dopochwowego, to jest uznaje oskarżonego **Ł. K.** za winnego popełnienia czynu stanowiącego występki z art. 197 § I k.k. i za to na mocy powołanego przepisu wymierza mu karę dwóch lat pozbawienia wolności;
- XV.** w granicach zdarzenia historycznego, ujętego zarzutem punktów: VII i XIV aktu oskarżenia, uznaje oskarżonych: **M. H.** i **Ł. K.** za winnych tego, że w bliżej nieustalonym dniu, w okresie pomiędzy 20 lipca 2010 roku i 22 sierpnia 2010 roku, po północy, w [...], działając wspólnie i w porozumieniu,

używając gróźb bezprawnych: wtargnięcia do domu W. H., uprowadzili ją w miejsce odosobnione, gdzie następnie przemocą polegającą na trzymaniu za włosy, przytrzymywaniu za ręce oraz siłowym włożeniu penisa do ust małoletniej pokrzywdzonej, dotykając również jej ud oraz piersi, wspólnie i w porozumieniu doprowadzili wyżej wymienioną do odbycia stosunku seksualnego oralnego z jednym z napastników, to jest uznaje oskarżonych: M. H. i Ł. K. za winnych popełnienia czynu stanowiącego zbrodnię z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. i art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., i za to na mocy art. 197 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., każdemu z wymienionych tu oskarżonych wymierza karę trzech lat pozbawienia wolności;

- XVI.** w granicach zdarzenia historycznego, ujętego zarzutem punktu XIV aktu oskarżenia, uznaje oskarżonego **Ł. K.** za winnego tego, że w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od 2 września 2010 roku do 15 listopada 2010 roku, w [...], w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z [...], w różnej konfiguracji wymienionych tutaj osób, używając gróźb bezprawnych: wtargnięcia do domu W. H., wyrządzenia krzywdy jej małoletniej siostrze oraz rozpowszechnienia treści uwłaczających czci pokrzywdzonej i jej matki, uczestniczył w uprowadzaniu pokrzywdzonej w miejsca odosobnione, gdzie następnie wspólnie i w porozumieniu z wymienionymi tu osobami, przemocą polegającą na trzymaniu za włosy, szarpaniu, uderzaniu, siłowym przyciąganiu głowy małoletniej W. H. do penisów kolejnych mężczyzn, a następnie siłowym ich wpychaniu do ust pokrzywdzonej, nie mniej niż dziesięć razy i nie więcej niż dziewiętnaście razy, doprowadził wyżej wymienioną małoletnią do odbycia oralnych stosunków seksualnych z udziałem dwóch i większej liczby współdziałających sprawców, to jest uznaje oskarżonego **Ł. K.** za winnego popełnienia czynu stanowiącego zbrodnię z art. 197 § 3 pkt. 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. i art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 197 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę czterech lat pozbawienia wolności;

- XVII.** na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **Ł. K.** karę łączną pięciu lat pozbawienia wolności;
- XVIII.** w granicach zdarzenia historycznego, ujętego zarzutem punktów: VII i VIII aktu oskarżenia, uznaje oskarżonego **M. H.** za winnego tego, że w bliżej nieustalonych dniach w okresie od 22 sierpnia 2010 roku do 15 listopada 2010 roku w [...], w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z [...], w różnej konfiguracji wymienionych tutaj osób, podstępem polegającym na organizowaniu rzekomego spotkania z byłym chłopakiem oraz używając gróźb bezprawnych: wtargnięcia do domu W. H., wyrządzenia krzywdy jej małoletniej siostrze oraz rozpowszechnienia treści uwłaczających czci pokrzywdzonej i jej matki, uczestniczył w uprowadzaniu pokrzywdzonej w miejsca odosobnione, gdzie następnie wspólnie i w porozumieniu z wymienionymi tu osobami, przemocą polegającą na trzymaniu za włosy, szarpaniu, uderzaniu, siłowym przyciąganiu głowy małoletniej W. H. do penisów kolejnych mężczyzn, a następnie siłowym ich wpychaniu do ust pokrzywdzonej, nie mniej niż dziesięć razy i nie więcej niż dziewiętnaście razy, doprowadził wyżej wymienioną małoletnią do odbycia oralnych stosunków seksualnych z udziałem dwóch i większej liczby współdziałających sprawców, w jednym zaś przypadku usiłował doprowadzić do poddania się takim zachowaniom, a to w dniu bliżej nieustalonym - w okresie pomiędzy 22 sierpnia 2010 roku i 1 września 2010 roku, wspólnie i w porozumieniu z [...], poprzez zastosowanie groźby karalnej polegającej na przystawieniu broni pneumatycznej - wiatrówki, do głowy W. H. i wyartykułowaniu słów zapowiadających odebranie jej życia, które to czynności wywołały u małoletniej pokrzywdzonej stan obawy przed zadaniem śmierci z rąk napastników, oraz poprzez uwięzienie jej w pomieszczeniu budynku mieszkalnego w budowie, zmierzał bezpośrednio do doprowadzenia pokrzywdzonej do wymuszonego obcowania płciowego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec oporu W. H., to jest uznaje oskarżonego M. H. za winnego popełnienia czynu stanowiącego zbrodnię z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. i art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 §

2 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. i art. 189 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., i za to na mocy art. 197 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę czterech lat pozbawienia wolności;

XIX. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **M. H.** karę łączną czterech lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności;

XX. w granicach zdarzenia historycznego, ujętego zarzutem punktów: XII i XIII aktu oskarżenia, uznaje oskarżonego **D. J.** za winnego tego, że w bliżej nieustalonych dniach w okresie od 22 sierpnia 2010 roku do 15 listopada 2010 roku w [...], w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z [...], w różnej konfiguracji wymienionych tutaj osób, podstępem polegającym na organizowaniu rzekomego spotkania z byłym chłopakiem oraz używając gróźb bezprawnych: wtargnięcia do domu W. H., wyrządzenia krzywdy jej małoletniej siostrze oraz rozpowszechnienia treści uwłaczających czci pokrzywdzonej i jej matki, uczestniczył w uprowadzaniu pokrzywdzonej w miejsca odosobnione, gdzie następnie wspólnie i w porozumieniu z wymienionymi tu osobami, przemocą polegającą na trzymaniu za włosy, szarpaniu, uderzaniu, siłowym przyciąganiu głowy małoletniej W. H. do penisów kolejnych mężczyzn, a następnie siłowym ich wpychaniu do ust pokrzywdzonej, nie mniej niż dziesięć razy i nie więcej niż dziewiętnaście razy, doprowadził wyżej wymienioną małoletnią do odbycia oralnych stosunków seksualnych z udziałem dwóch i większej liczby współdziałających sprawców, w jednym zaś przypadku usiłował doprowadzić ją do poddania się takim zachowaniom, a to w dniu bliżej nieustalonym - w okresie pomiędzy 22 sierpnia 2010 roku i 1 września 2010 roku, wspólnie i w porozumieniu z [...], poprzez zastosowanie groźby karalnej polegającej na przystawieniu broni pneumatycznej - wiatrówki, do głowy W. H. i wyartykułowaniu słów zapowiadających odebranie jej życia, które to czynności wywołały u małoletniej pokrzywdzonej stan obawy przed zadaniem śmierci z rąk napastników, oraz poprzez uwięzienie jej w pomieszczeniu budynku mieszkalnego w budowie, zmierzał bezpośrednio

do doprowadzenia pokrzywdzonej do wymuszonego obcowania płciowego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec oporu W. H., to jest uznaje oskarżonego D. J. za winnego popełnienia czynu stanowiącego zbrodnię z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. i art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. i art. 189 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., i za to na mocy art. 197 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę czterech lat pozbawienia wolności;

XXI. w granicach zdarzenia historycznego, ujętego zarzutem punktu: VI aktu oskarżenia, uznaje oskarżonego **K. G.** za winnego tego, że w bliżej nieustalonych dniach w okresie od miesiąca grudnia 2010 roku do dnia 27 czerwca 2011 roku w [...], w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z [...], w różnej konfiguracji wymienionych tutaj osób, używając gróźb bezprawnych: wtargnięcia do domu W. H., wyrządzenia krzywdy jej małoletniej siostrze oraz rozpowszechnienia treści uwłaczających czci pokrzywdzonej i jej matki, uczestniczył w uprowadzaniu pokrzywdzonej w miejsca odosobnione, gdzie następnie wspólnie i w porozumieniu z wymienionymi tu osobami, przemocą polegającą na trzymaniu za włosy, szarpaniu, uderzaniu, siłowym przyciąganiu głowy małoletniej W. H. do penisów kolejnych mężczyzn, a następnie siłowym ich wpychaniu do ust pokrzywdzonej, przy czym w dniu 27 czerwca 2011 roku przemoc zastosowana przez inne działające wspólnie i w porozumieniu osoby, polegała również, na przywiązaniu nóg pokrzywdzonej do krzesła kuchennego z jednoczesnym od tyłu przytrzymywaniem jej rąk, a od miesiąca maja 2011 roku artykułując także pod jej adresem groźby sprzedaży celem świadczenia usług seksualnych, nie mniej niż dziesięć razy i nie więcej niż dziewiętnaście razy, doprowadził wyżej wymienioną małoletnią do odbycia oralnych stosunków seksualnych z udziałem dwóch i większej liczby współdziałających sprawców, z tym, iż na skutek tych zachowań, stanowiących jeden czyn w rozumieniu prawa karnego, W. H. doznała zaburzeń psychicznych pod postacią zespołu stresu pourazowego, stanowiącego rozstrój zdrowia trwający przez okres powyżej

7-miu dni, to jest uznaje oskarżonego K. G. za winnego popełnienia czynu stanowiącego zbrodnię z art. 197 § 3 pkt I k.k. w zw. z art. 197 § I k.k. i art. 189 § I k.k. i art. 157 § I k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 197 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę czterech lat pozbawienia wolności;

XXII. w granicach zdarzenia historycznego, ujętego zarzutem punktach: IX i X aktu oskarżenia, uznaje oskarżonego M. I. za winnego tego, że w bliżej nieustalonych dniach w okresie od miesiąca lutego 2011 roku do dnia 27 czerwca 2011 roku w [...], w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z [...], w różnej konfiguracji wymienionych tutaj osób, używając gróźb bezprawnych: wtargnięcia do domu W. H., wyrządzenia krzywdy jej małoletniej siostrze oraz rozpowszechnienia treści uwłaczających czci pokrzywdzonej i jej matki, uczestniczył w uprowadzaniu pokrzywdzonej w miejsca odosobnione, gdzie następnie wspólnie i w porozumieniu z wymienionymi tu osobami, przemocą polegającą na trzymaniu za włosy, szarpaniu, uderzaniu, siłowym przyciąganiu głowy małoletniej W. H. do penisów kolejnych mężczyzn, a następnie siłowym ich wpychaniu do ust pokrzywdzonej, przy czym w dniu 27 czerwca 2011 roku zastosowana przemoc polegała również na przywiązaniu nóg pokrzywdzonej do krzesła kuchennego z jednoczesnym od tyłu przytrzymywaniem jej rąk, a od miesiąca maja 2011 roku artykułując także pod jej adresem groźby sprzedaży celem świadczenia usług seksualnych, trzykrotnie, doprowadził wyżej wymienioną małoletnią do odbycia oralnych stosunków seksualnych z udziałem dwóch i większej liczby współdziałających sprawców, oprócz tego dopuszczając się również samodzielnie w dniu 27 czerwca 2011 roku takiego samego działania względem pokrzywdzonej, z tym, iż na skutek tych zachowań, stanowiących jeden czyn w rozumieniu prawa karnego, W. H. doznała zaburzeń psychicznych pod postacią zespołu stresu pourazowego, stanowiącego rozstrój zdrowia trwający przez okres powyżej 7-miu dni, to jest uznaje oskarżonego M. I. za winnego popełnienia czynu stanowiącego zbrodnię z art. 197 § 3 pkt I k.k. w zw. z art. 197 § I k.k. i art. 189 § I k.k. i art. 157 § I k.k. w

zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., i za to na mocy art. 197 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę trzech lat i 6 sześciu miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok powyższy zaskarżony został apelacjami obrońców oskarżonych i tak:

1. **obrońca oskarżonego P. D.** zarzucił orzeczeniu:

a – błąd w ustaleniach faktycznych,

b – naruszenia przepisów postępowania a to art. 196 § 3 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych psychiatry i psychologa,

c – rażącą surowość kary pozbawienia wolności przy zastosowaniu wadliwych kryteriów jej wymiaru.

Podnosząc powyższe obrona wniosła o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a z daleko posuniętej ostrożności o zmianę wyroku w części dotyczącej kary przez złagodzenie wymierzonych oskarżonemu poszczególnych kar pozbawienia wolności za przestępstwa przypisane, jak też orzeczonej kary łącznej w wymiarze pozwalającym na orzeczenie kary pozbawienia wolności z jednoczesnym warunkowym zawieszeniem jej wykonania;

2. **obrońca oskarżonego Ł. K.** zarzucił orzeczeniu:

a – błąd w ustaleniach faktycznych,

b – obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 189 §1 k.k. poprzez uznanie, iż zachowanie oskarżonego Ł. K. uzasadnia przypisanie mu czynu zabronionego polegającego na pozbawieniu pokrzywdzonej W. H. wolności,

c – obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 11 §1 k.k. poprzez uznanie, iż zachowanie zarzucane oskarżonemu Ł. K. stanowiło trzy odrębne czyny,

d - mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów,

e - mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania tj. art. 196§3 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku o wyłączenie biegłych psycholog i psychiatry,

f - mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania tj. art. 156 §2 k.p.k. oraz art. 6 k.p.k. poprzez odmowę zgody na sporządzenie kserokopii i

fotokopii z akt spraw, przez co doszło do znaczącego ograniczenia prawa do obrony oskarżonego.

Podnosząc powyższe obrona wniosła o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

3. obrońca oskarżonych K. G. i M. I. zarzucił orzeczeniu:

a – błąd w ustaleniach faktycznych,

b – obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia, a to: art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez dokonanie oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, zwłaszcza wyjaśnień oskarżonego, w sposób sprzeczny z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego,

c - art. 5§2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie przez Sąd I instancji niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonych,

d - art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez wadliwe sporządzenie uzasadnienia wyroku,

e – rażąco niewspółmierność kary.

Podnosząc powyższe obrona wniosła o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

4. obrońca oskarżonych D. J. i A. J. zarzucił orzeczeniu:

a - obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to: art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego,

b – art. 196 § 3 k.p.k. polegającą na zaniechaniu powołania innych biegłych z zakresu psychologii i psychiatrii w sytuacji ujawnienia się powodu osłabiającego zaufanie do bezstronności biegłych,

c - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść,

d – rażąco niewspółmierność kary.

Podnosząc powyższe obrona wniosła o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

5. drugi **obrońca oskarżonych D. J. i A. J.** zarzucił orzeczeniu:

a – obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a to art.174 k.p.k. polegająca na zastępowaniu wyjaśnień oskarżonego A. J. treścią pism bez odebrania wyjaśnień od oskarżonego w tym zakresie i art. 196 § 3 k.p.k. polegająca na zaniechaniu powołania nowych biegłych (psychiatry i psychologa) w sytuacji ujawnienia się okoliczności osłabiającej zaufanie do ich bezstronności,

b – błąd w ustaleniach faktycznych.

Podnosząc powyższe obrona wniosła o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych.

6. **obrońca oskarżonych D. P., S. P. i M. H.** zarzucił orzeczeniu:

a – naruszenie prawa procesowego, a w szczególności art. 6 k.p.k., 5§2 k.p.k. 4 k.p.k. polegające głównie na oparciu rozstrzygnięcia na niewiarygodnych zeznaniach pokrzywdzonej,

a z ostrożności procesowej:

b – rażąco niewspółmierność wymierzonych kar.

Podnosząc powyższe, obrona wniosła o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a z ostrożności procesowej o zmianę wyroku w zakresie wymierzonych kar poprzez wymierzenie kar pozbawienia wolności w warunkach umożliwiających warunkowe zawieszenie ich wykonania.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 31 stycznia 2013r. w omówionej powyżej części, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Wyrok Sądu Odwoławczego zaskarżyli kasacjami obrońcy wszystkich wyżej wymienionych skazanych, podnosząc:

I - obrońca skazanych D. P., S. P. A. J. oraz D. J.:

Rażące naruszenie przepisów prawa procesowego i tak,

co do D. i S. P.:

- 1 - przepisu art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w związku z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w związku z art. 14 § 1 k.p.k. polegające na nieuchyleniu orzeczenia Sądu pierwszej instancji w stosunku do oskarżonych mimo przytoczenia w tymże Wyroku opisu czynu i kwalifikacji prawnej czynu, odmiennie od tego, którego

popęlnienie oskarżyciel zarzucił D. i S. P., a w konsekwencji skazaniu oskarżonych za czyn z art. 189 § 1 k.p.k., który nie został mu zarzucony w akcie oskarżenia, a zatem w sytuacji braku skargi uprawnionego oskarżyciela,

a co do wszystkich oskarżonych:

- 2 - przepisu art. 438 § 2 k.p.k. w zw. z art. 196 § 3 k.p.k. polegające na nieuchyleniu orzeczenia Sądu pierwszej instancji mimo oparcia go na opinii biegłych podlegających wykluczeniu i konsekwentnie uznanie, iż biegła psycholog A. W. i psychiatra W. M. nie podlegają wyłączeniu pomimo zaistnienia okoliczności osłabiających zaufanie do wiedzy lub bezstronności tychże, ze względu na fakt, iż po sporządzeniu opinii w postępowaniu przygotowawczym pokrzywdzona kontynuowała leczenie w ramach ich prywatnej praktyki, co jednoznacznie wpłynęło na treść opinii.
- 3 - przepisu art. 410 k.p.k. w związku z art. 7 k.p.k. polegający na bezzasadnym przyznaniu przez Sąd drugiej instancji waloru wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonej i dokonanie oceny jej zeznań przy uwzględnieniu opinii biegłych podlegających wykluczeniu, przy jednoczesnej odmowie wiarygodności wyjaśnieniom wszystkich oskarżonych, w zakresie twierdzeń, iż wszelkie stosunki seksualne odbywały się niezgodnie z jej wolą, pomimo iż wszyscy oskarżeni zgodnie podnoszą, że do powyższych aktów dochodziło za zgodą pokrzywdzonej, a brak jest jakichkolwiek innych dowodów wskazujących na prawdziwość okoliczności podanych przez pokrzywdzoną.

Podnosząc powyższe obrona wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Odwoławczemu.

II – Drugi obrońca skazanych A. J. oraz D. J.:

Rażące naruszenie przepisów prawa procesowego i tak, co do skazanego A. J.,

- 1 - art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nierozpoznaniu przez sąd II instancji zarzutu naruszenia art. 174 k.p.k.;
- 2 - art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nienależyte rozpoznanie przez sąd II instancji zarzutu naruszenia art. 196 § 2 k.p.k. i uznanie, że sąd ten nie naruszył owego przepisu w sytuacji, gdy koniecznym było powołanie

nowych biegłych, bowiem ujawniła się okoliczność osłabiająca zaufanie do ich bezstronności;

- 3 - art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na uznaniu, że skazany pozbawił pokrzywdzoną wolności lokomocyjnej, podczas gdy miała ona możliwość swobodnego przemieszczania się i ucieczki;
- 4 - art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych polegającym na uznaniu, że skazany udzielił pomocnictwa w zgwałceniu pokrzywdzonej, podczas, gdy z zebranego materiału dowodowego nie wynika, aby zawarł on z kimkolwiek jakiegokolwiek porozumienie dotyczące zgwałcenia pokrzywdzonej;
- 5 - art. 433 § 2 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych polegającym na uznaniu, że pokrzywdzona była zmuszana do odbywania stosunków seksualnych, podczas gdy z zeznań świadków wynika, że współżyła dobrowolnie z innymi mężczyznami;

co do skazanego D. J.:

- 1 - art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nienależyte rozpoznanie przez sąd II instancji zarzutu naruszenia art. 196 § 2 k.p.k. i uznanie, że sąd ten nie naruszył owego przepisu w sytuacji, gdy koniecznym było powołanie nowych biegłych, bowiem ujawniła się okoliczność osłabiająca zaufanie do ich bezstronności;
- 2 - art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu przez sąd II instancji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych polegających na przyjęciu, że skazany dopuścił się przestępstwa zgwałcenia nie mniej niż dziesięć razy i nie więcej niż dziewiętnaście razy oraz że groził pokrzywdzonej pozbawieniem życia przykładając do skroni wiatrówkę, podczas gdy materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, że takie zdarzenia miały miejsce.

Podnosząc powyższe obrona wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Odwoławczemu.

III - obrońca skazanego P. D.:

Rażące naruszenie przepisów prawa procesowego - art. 196 § 3 k.p.k., mające istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez przyjęcie, iż biegli lekarz psychiatra i biegły psycholog, którzy wydawali opinie w przedmiocie stanu psychicznego pokrzywdzonej i skutków, jakie inkryminowane zdarzenie wywołało w jej psychice, nie podlegali wyłączeniu na mocy powołanego przepisu art. 196 § 3 k.p.k. pomimo, iż osoby opiniujące w sprawie uprzednio leczyły pokrzywdzoną, a nadto udzielały wsparcia w uzyskaniu renty socjalnej, podczas gdy ich opinia stanowiła podstawę uznania oskarżonego P. D. winnym popełnienia zarzucanych mu czynów i skutkowała przyjęciem, iż nie zachodzą co do niego okoliczności umożliwiające wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, przez co orzeczona co do niego prawomocnie kara, jest oczywiście, rażąco niewspółmiernie surowa, wobec czego nie odzwierciedla należycie stopnia szkodliwości społecznej czynu oraz nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary.

Podnosząc powyższe obrona wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości w części dotyczącej oskarżonego P. D. oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego, i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

IV - obrońca skazanych K. G. i M. I.:

Rażące naruszenie przepisów prawa:

- 1 – art. 6 k.k. w zw. z art. 5§2 k.p.k. poprzez brak skonkretyzowania miejsc, czasu i uczestników zdarzeń, oraz nie uwzględnienie istniejących wątpliwości na korzyść skazanych,
- 2 – art. 2 § 2 k.p.k., art 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art 410 k.p.k. poprzez pominięcie istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności sprawy,
- 3 – art. 424§1 k.p.k. poprzez wadliwe sporządzenie uzasadnienia wyroku,
- 4 – art. 53§ 1 i 2 k.k. poprzez nieuwzględnienie dyrektyw wymiaru kary i wymierzenie kar rażąco surowych.

Podnosząc powyższe obrona wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości w części dotyczącej skazanych K. G. i M. I. oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego, i uniewinnienie ich lub o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

IV - obrońca skazanego M. H. :

Rażące naruszenie przepisów prawa procesowego:

- 1- obrazę przepisów postępowania tj. art. 196§ 3 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku o wyłączenie biegłych psycholog A. W. i psychiatry W. M. od wydania opinii uzupełniającej w przedmiotowej sprawie, choć powołani biegli po dacie wydania opinii w postępowaniu przygotowawczym, a przed wydaniem opinii uzupełniającej, kontynuowali leczenie pokrzywdzonej W. H. w ramach prowadzonych przez nich praktyk, tj. nie na zlecenie prokuratora bądź Sądu i bez związku z postanowieniem o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłych, przez co zachodzi uzasadniona wątpliwość, co do ich bezstronności;
- 2 - obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 189 § 1 k.k. poprzez uznanie, iż zachowanie oskarżonego M. H. uzasadnia przypisanie mu czynu zabronionego polegającego na pozbawieniu pokrzywdzonej W. H. wolności.

Podnosząc powyższe obrona wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości w części dotyczącej skazanego M. H. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

V - obrońca skazanego Ł. K.:

Rażące naruszenie przepisów prawa:

- 1 - obrazę prawa materialnego w postaci art. 189 §1 k.k. poprzez uznanie, iż zachowanie Ł. K. uzasadniało przypisanie mu czynu zabronionego polegającego na pozbawieniu pokrzywdzonej W. H. wolności;
- 2 - obrazę prawa materialnego w postaci art. 11 §1 k.k. poprzez uznanie, iż zachowanie zarzucane Ł. K. stanowiło trzy odrębne czyny;
- 3 - obrazę przepisów postępowania w postaci art. 196 §3 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku o wyłączenie biegłych psycholog A. W. i psychiatry W. M. od wydania opinii uzupełniającej w przedmiotowej sprawie, choć powołani biegli po dacie wydania opinii w postępowaniu przygotowawczym, a przed

wydaniem opinii uzupełniającej, kontynuowali leczenie pokrzywdzonej W. H. w ramach prowadzonych przez nich praktyk, tj. nie na zlecenie prokuratora bądź Sądu i bez związku z postanowieniem o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłych, przez co zachodzi uzasadniona wątpliwość, co do ich bezstronności;

- 4) obrazę przepisów postępowania w postaci art. 156 §2 k.p.k. oraz art. 6 k.p.k. poprzez odmowę zgody na sporządzenie kserokopii i fotokopii z akt sprawy, przez co doszło do znaczącego ograniczenia prawa do obrony skazanego;

Podnosząc powyższe obrona wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, a więc Sądowi Okręgowemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacje są zasadne w takim zakresie, w jakim podnoszą zarzut naruszenia art. 457§3 k.p.k. i powiązany z nim zarzut obrazy art. 433§2 k.p.k. W pozostałej części zarzuty kasacyjne ocenić należy jako bezzasadne lub wręcz oczywiście bezzasadne. Dotyczy to zwłaszcza tych skarg, w których podniesione zostały zarzuty rażącej obrazy art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. czy 424§1 k.p.k., gdyż z istoty swojej skierowane zostały one przeciwko rozstrzygnięciu sądu I – instancji, a nie sądu odwoławczego, a więc wbrew treści 519 k.p.k. W istocie dotyczy to również zarzutów podnoszących samodzielne naruszenie art. 189§1 k.k., czy też 196§3 k.p.k.

Jednocześnie w części skarg, jak np. w kasacjach sporządzonych przez obrońcę skazanych A. i D. J. prawidłowo i zasadnie wskazano na naruszenie art. 433§2 k.p.k. i art. 457§3 k.p.k. Powoduje to, że Sąd Najwyższy, w oparciu o przepis art. 536 k.p.k., który nakazuje również w postępowaniu kasacyjnym stosować art. 435 k.p.k., przyjął, że uchylić należy wyrok Sądu Apelacyjnego również w stosunku do pozostałych skazanych, gdyż te same względy przemawiają za takim rozstrzygnięciem na ich rzecz. Nie dotyczy to jedynie, z oczywistych względów (treść rozstrzygnięcia Sądu Odwoławczego) M. D., który zresztą nie składał kasacji.

Sąd Najwyższy wad uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego dopatrył się w stosunku do trzech zasadniczych grup zarzutów podniesionych w apelacjach

obrońców:

1 - wskazujących na obrazę art. 189§1 k.k.

2 - wskazujących na obrazę art. 11§1 k.k.

3 - wskazujących na obrazę art. 196§3 k.p.k.

Ad.1 – Zarzuty takiej treści podniesione zostały między innymi w apelacjach obrońców oskarżonych P. D., czy Ł. K. Sąd Apelacyjny ustosunkowując się do zarzutów związanych z pozbawieniem wolności pokrzywdzonej – z art. 189§1 k.k. – stwierdził, że „przedmiotem ochrony tego przepisu jest zaktualizowana wola w zakresie poruszania się i potencjalna hipotetyczna nieskrępowana wola zmiany miejsca przebywania” oraz że „oczywistym celem takiego postępowania sprawców było poddanie pokrzywdzonej obcowaniu płciowemu w różnej postaci i konfiguracjach osobowych, a środkiem prowadzącym do takiego celu było pozbawienie wolności” (k. 66). W istocie Sąd Odwoławczy ograniczył swoje rozważania w tej kwestii do dwóch zacytowanych powyżej stwierdzeń. Jednocześnie jednak nie dostrzegł tego, że przestępstwo z art. 197 k.k. charakteryzuje się działaniem z użyciem m. in. przemocy. Przemocy, która na ogół ma na celu ograniczenie osobie pokrzywdzonej realizację wolnej woli „w zakresie poruszania się i (...) zmiany miejsca przebywania”. Trzeba zatem przyjąć, że pewien element bezprawnego pozbawienia wolności jest integralnie wpisany w znamiona realizujące przestępstwo z art. 197 k.k. Stosując do takich sytuacji reguły wyłączenia wielości ocen (zasadę pochłaniania - *lex consumens derogat legi consumptae*), na ogół przyjmuje się, że zbieg przepisów ma charakter pozorny (pomijalny), a nie kumulatywny. Stwierdzić więc należy, że nie każde, zwłaszcza krótkotrwałe pozbawienie wolności, w sytuacji, gdy jest środkiem do osiągnięcia innych przestępczych celów, będzie wyczerpywało znamiona przestępstwa z art. 189§1 k.k. Dla prawnej oceny zaistniałego zdarzenia istotna jest przede wszystkim analiza samodzielnych skutków wywołanych owym pozbawieniem wolności. Zarówno Sąd Okręgowy, jak i Apelacyjny, w uzasadnieniach swych wyroków nie przedstawiły rozważań, dlaczego przyjęły (lub zaakceptowały) to, że zachowanie skazanych zrealizowało również znamiona przestępstwa z art. 189§1 k.k.

Jednocześnie zauważyć trzeba, że zarówno z opisu przypisanych czynów, jak i uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego, nie wynika w sposób

jednoznaczny, czy postrzegał on, mające jego zdaniem miejsce w niniejszej sprawie pozbawienie wolności, jako ograniczające się wyłącznie do czasu dokonywania (lub usiłowania dokonania) zgwałceń pokrzywdzonej, czy też raczej, jako czynność wyodrębnioną, poprzedzającą te zgwałcenia. Na to drugie rozumienie wskazywać mogłoby użycie określenia „uprowadzenie w miejsce odosobnione”. Taki jednak opis sposobu realizacji przestępstwa z art. 189§1 k.k. nasuwa kolejne wątpliwości, związane z tym, czy rzeczywiście mieści się w „granicach historycznych zdarzenia”, tak jak zostało ono każdorazowo ujęte w akcie oskarżenia, a więc w konsekwencji, czy w tym zakresie można mówić o istnieniu skargi uprawnionego oskarżyciela.

Ad.2 – Zarzut obrazy art. 11§1 k.k. podniesiony został w skardze obrońcy oskarżonego Ł. K. Z całą pewnością nie został on sformułowany poprawnie, gdyż żaden z Sądów rozpoznających sprawę przy przyjętych kwalifikacjach prawnych przypisanych czynów nie był w stanie przepisu tego naruszyć. Sądy nie złamały przecież zasady, że jeden czyn stanowi jedno przestępstwo. Jednak już uzasadnienie tego zarzutu jednoznacznie wyjaśniało intencje skarżącego. Intencją tą było zwrócenie uwagi na to, że Sąd Okręgowy nie tylko dokonał odmiennego opisu przypisanych czynów, ale również uznał, że wyczerpują one znamiona większej ilości jednostkowych przestępstw, niż zarzucono to w akcie oskarżenia – i tak też odczytana została ona przez Sąd Apelacyjny – na co wskazuje treść uzasadnienia wyroku. W istocie, prawidłowo postawiony zarzut powinien wskazywać na ewentualne naruszenie art. 12 k.k., a nie 11§1 k.k., rzecz bowiem sprowadza się do odpowiedzi na pytanie, czy przypisane zachowania powinny być zakwalifikowane jako jedno przestępstwo popełnione w warunkach czynu ciągłego, czy też szeregu odrębnych przestępstw?

Sąd Apelacyjny, choć prawidłowo zdekodował faktyczną treść tego zarzutu, to jednak nie zawarł w uzasadnieniu swego wyroku rzetelnego wyjaśnienia, jakimi względami kierował się uznając zarzut ten za niezasadny – a tym samym naruszył art. 457§3 k.p.k. Nie można bowiem przyjąć, że zawarte na k. 87 uzasadnienia wyroku Sądu Odwoławczego stwierdzenie, że „inne były okoliczności poszczególnych zachowań i biorących w nich udział osób, rola i sposób zachowania jakie realizował oskarżony (cytowany fragment stanowi odniesienie do

apelacji obrońcy Ł. K. – SN), tożsamość motywacji, kwalifikacja prawna itd.” dostatecznie wyjaśnia sprawę. Jak wynika, z dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych, w realiach niniejszej sprawy, żadna z przytoczonych okoliczności, nie stanowi jednoznacznego kryterium dla wyodrębnienia poszczególnych zachowań w samodzielne przestępstwa. W ustaleniach tych przyjęto, że sprawcy działali w podobny sposób, podobne były okoliczności poszczególnych zdarzeń, w różnych konfiguracjach brały w nich udział te same osoby, w oczywisty sposób motywacja działania sprawców w poszczególnych zdarzeniach była tożsama, a i ostatecznie przyjęte przez Sądy kwalifikacje prawne przypisanych czynów nie różniły się w sposób daleko idący.

Wskazanych wyżej wątpliwości nie usuwa ani treść uzasadnienia wyroku Sądu Odwoławczego, ani zwłaszcza uzasadnienia Sądu Okręgowego. Można wręcz odnieść wrażenie, że kryterium podziału na poszczególne przestępstwa, zwłaszcza wśród czynów kwalifikowanych w podobny sposób, jest stopień szczegółowości zeznań pokrzywdzonej – tam, gdzie opisuje ona precyzyjniej zdarzenie, zwłaszcza udział konkretnego sprawcy, czyny takie uznawane są za odrębne przestępstwa, a tam, gdzie brak tych szczegółów, szereg zdarzeń łączonych jest w jeden czyn ciągły. W oczywisty jednak sposób takie kryterium wyodrębnienia poszczególnych przestępstw uznane musi być, jako nieznaidujące usprawiedliwienia w obowiązujących przepisach ustawowych. To bowiem, nie jakość zebranego materiału dowodowego, powinna decydować o kwalifikacji prawnej przypisanych czynów i przyjęcia zachodzenia znamion czynu ciągłego, lecz przede wszystkim ocena, czy sprawca działał ze z góry powziętym zamiarem (ewentualnie przy wykorzystaniu tej samej sposobności). Zatem i w tym zakresie zarzuty kasacji należy uznać za zasadne.

Ad.3 – Zarzuty naruszenia art. 196§3 k.p.k. podniesione zostały nieomal we wszystkich kasacjach. Jak wskazano to już wyżej, w większości skarg, zarzuty te postawione zostały, jako samodzielne, a tym samym, nieprawidłowo, z punktu widzenia wymogów kasacji – art. 519 k.p.k., skierowane zostały przeciwko procedowaniu przed Sądem I instancji. Jednak, choćby w kasacji obrońcy skazanego D. J., wskazano na obrazę art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nienależyte rozpoznanie przez Sąd II instancji zarzutu naruszenia art. 196

§ 2 k.p.k. Tak sformułowany zarzut ocenić należy, jako zasadny.

Sąd Apelacyjny kwestii tej poświęcił rozważania zawarte na k. 59 – 62 uzasadnienia swego wyroku. Przedstawione przez Sąd Odwoławczy wywody nie są w pełni przekonujące. Bezsprzecznie zgłaszane przez obronę wątpliwości dotyczą bezstronności biegłych powołanych do sporządzenia opinii uzupełniającej. Samo w sobie nie oznacza to jednak, że można przyjąć, iż opinia ta miała marginalne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, co sugeruje się w tej części uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego. Z jednej strony przecież sam fakt jej dopuszczenia wskazuje na to, że opinię główną uznano za niepełną – art. 201 k.p.k., z drugiej zaś odpowiedź na postawione biegłym pytania miała znaczenia zarówno dla przyjętej kwalifikacji prawnej przypisanych czynów (w zakresie art. 157§1 k.k.), jak i w konsekwencji wymiaru kary. Nie można zatem przyjąć, że ewentualne uchybienie procesowe w tej kwestii, nie miało istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Ważniejsze jednak, z punktu widzenia postępowania kasacyjnego, jest to, że jak uzasadnił to Sąd Apelacyjny, biegli (których dotyczył wniosek o wyłączenie), zetknęli się z pokrzywdzoną w ramach swojej pracy w jednostkach służby zdrowia, w których są zatrudnieni. Udzielenia z ich strony pokrzywdzonej pomocy „wymagała ich powinność zawodowa i przyzwoitość ludzka”. „Podejmowali oni tylko standardowe działania pomocowe, w ramach instytucjonalnych powinności, a nie prywatnie” (k. 62). Rzecz jednak w tym, że przedmiotem wniosku obrony nie było podważenie umiejętności zawodowych owych biegłych, czy etyczności ich zachowania wobec pacjentki, lecz zgłoszona wątpliwość, czy fakt zetknięcia się przez A. W. i W. M. z pokrzywdzoną, w ramach ich obowiązków zawodowych, nie stanowi przeszkody ku temu, aby jednocześnie mogli w niniejszej sprawie występować jako biegli. Uzasadnienie postanowienia Sądu Okręgowego, a następnie uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego, w ogóle do kwestii tej nie ustosunkowuje się, ograniczając się do stwierdzenia, że wymienieni mieli prawo zetknąć się z pokrzywdzoną w ramach ich obowiązków zawodowych. Rzecz ta jest jednak bezsporna i oczywista. Wnioski obrony, a następnie zarzuty, nie dotyczyły jednak powyższego, lecz skutków tego kontaktu pokrzywdzonej z konkretnym lekarzem i psychologiem, dla wydanej w ramach procesu karnego opinii. A więc tego, czy fakt, że biegli zetknęli się z pokrzywdzoną

również w innych okolicznościach, niż wynikające z ich obowiązków procesowych, może osłabić zaufanie do ich bezstronności? Rozstrzygnięcie tej kwestii, a więc tego, czy zachodzą warunki z art. 196§3 k.p.k., ma ważne znaczenie dla przedmiotowej sprawy, a zgłoszenie wątpliwości w tym zakresie, nie powinno być traktowane, jako zmierzające jedynie do nieuzasadnionego przedłużenia procesu. W tej sytuacji, również i co do tego zarzutu stwierdzić trzeba, że zasadnie skarżący wskazali na obrazę art. 457§3 k.p.k. oraz art. 433§2 k.p.k.

Zdaniem Sądu Najwyższego, bez względu na to, jak kwestia ta zostanie rozstrzygnięta przy ponownym rozpoznawaniu sprawy przez Sąd Odwoławczy, możliwe będzie dokonanie tego na etapie postępowania przed Sądem Apelacyjnym.

Mając na uwadze powyższe względy, Sąd Najwyższy orzekł o uchyleniu zaskarżonego wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy, na Sądzie Odwoławczym, będzie ciążył obowiązek rzetelnego rozpoznania wszystkich postawionych w apelacjach zarzutów, a przede wszystkim, takiego sporządzenia uzasadnienia wyroku, aby odpowiadało ono standardom z art. 457§3 k.p.k.

Kierując się przedstawionymi w niniejszym uzasadnieniu względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.